

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoP/96/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319200910
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eliška Wagshalová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8319200910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a členiek senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v spore žalobcu G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX/XX, XXX XX D., zastúpený JUDr. Martinou Fabiánovou, advokátkou, so sídlom Hencovská 2043/178, 093 02 Hencovce, proti žalovaným 1/ B. Ž., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX T. XX, zastúpenej JUDr. Karin Bilou, advokátkou, so sídlom Kukorelliho 52, 066 01 Humenné a 2/ G. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Č.. S. XX/XXXX, XXX XX Y., zastúpenom JUDr. Danielom Finkom, advokátom, so sídlom Valaškovská 21, 066 01 Humenné, o zaplatenie 2.862,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11Pc/3/2019-151 zo dňa 15.2.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku III., IV.
- II. Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Predmetom konania je návrh žalobcu na zaplatenie 2.862,50 Eur titulom úhrady výživného, ktoré splnil za iného.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Humenné ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozhodol tak, že cit.:

„I. Žalovaná v 1/ rade je povinná zaplatiť žalobcovi 787,50 eur s príslušenstvom, a to s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 787,50 eur od 3.4.2019 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70,- eur až do zaplatenia celého dlhu vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci prvýkrát počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne tento rozsudok právoplatnosť pod stratou výhody splátok s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Žalovaný v 2/ rade je povinný zaplatiť žalobcovi 787,50 eur s príslušenstvom, a to s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 787,50 eur od 26.3.2020 do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 70 eur až do zaplatenia celého dlhu vždy do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci prvýkrát počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne tento rozsudok právoplatnosť pod stratou výhody splátok s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

III. Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietá.

IV. Súd stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznáva..“

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že Okresný súd Humenné rozsudkom č. k. 21Pc/9/2018-45 zo dňa 21.12.2018 rozhodol v prvom výroku, že žalobca nie je otcom maloletého S. Ž., L.. XX.X.XXXX z matky B. Ž., L.. XX.X.XXXX - žalovanej v 1 rade. Súd mal v tomto konaní preukázané z testu DNA, že otcovstvo žalobcu k maloletému S. je prakticky vylúčené. Okresný súd Humenné rozsudkom č. k. 9Pc/10/2019 zo dňa 20.11.2019 právoplatným ku dňu 13.12.2019 v prvom výroku určil, že žalovaný v 2/ rade je otcom maloletého S. Ž., L.. XX.X.XXXX z matky B. Ž. - žalovanej v 1/ rade. Z rodného listu zo dňa 22.1.2020 vyplýva, že v knihe narodení matričného úradu Y.É. vo zväzku č. XX, ročník XXXX na strane XXX pod por. č. XXX je zapísané narodenie mal. S. Ž. dňa XX.X.XXXX v Y., pričom ako otec je uvedený žalovaný v 2/ rade G. Y. a ako matka je uvedená žalovaná v 1/ rade B. Ž.. Z prehľadu transakcií zo dňa 5.12.2018 predložených žalobcom vyplýva, že žalovanej v 1/ rade uhradil za obdobie od 16.2.2016 do 14.2.2016 sumu 690,- eur, za obdobie od 13.1.2017 do 11.12.2017 uhradil sumu 890,- eur, za obdobie od 12.1.2018 do 16.11.2018 sumu 782,50 eur, spolu 2.362,50 eur.

4. Na zistený skutkový stav prijal právny záver, podľa ktorého aj keď žalobcovi svedčí právo na úhradu plnenia výživného, ktoré plnil za iného, jeho výkonu vo vzťahu k žalovaným čiastočne bráni ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase splodenia dieťaťa žalovaná v 1/ rade mala vzťah so žalovaným v 2/ rade, ale zároveň jej prejavoval citovú náklonnosť aj žalobca. Tieto prejavy žalobcu sú zrejmé z emailovej komunikácie, kde žalobca žalovanej v 1/ rade prejavuje lásku a žalobca prejavy náklonnosti pred prvým pohlavným stykom aj potvrdil. Súd preto neveril tvrdeniam žalobcu, že žalovaná v 1/ rade si pohlavný styk so žalobcom vyžiadala proti jeho vôli. Súd z vykonaného dokazovania tiež zistil, že v čase pred narodením, ale ani po narodení maloletého S. žiadni z účastníkov konania nežiadali vykonať testy otcovstva k maloletému S.. Žalovaná v 1/ rade uisťovala žalovaného v 2/ rade, že otcom maloletého S. nie je, hoci aj žalovaný v 2/ rade nejakú pochybnosť mal. Žalobca tehotenstvo žalovanej v 1/ rade zobral ako skutočnosť, s ktorou sa musí vysporiadať, hoci žalovaná v 1/ rade mu tehotenstvo oznámila po prvom pohlavnom styku a zároveň mal vedomosť aj o vzťahu žalovanej v 1/ rade s iným mužom, čo vyplynulo z mailovej komunikácie, kde žalobca sa priamo vyjadruje k osobe jej priateľa a označuje ho aj menom G.. V danej právnej veci nielen žalobca, ale ani žalovaná v 1/ rade a ani žalovaný v 2/ rade si nepočínali v otázke rodičovstva k dieťaťu s náležitou starostlivosťou. Podľa názoru súdu, žalobca sa nemal uspokojiť s oznámením žalovanej v 1/ rade o jej tehotenstve po jedinom pohlavnom styku a mal postupovať obozretnejšie a starostlivejšie a to bez ohľadu na to, aké silné city v tom čase k žalovanej v 1/ rade prechovával. Tiež žalovaná v 1/ rade vedomá si svojho sexuálneho života s dvoma mužmi v rozhodnom období o to viac mala trvať na riadnom preukázaní otcovstva žalobcu opomínajúc jeho ubezpečovanie a prejavy lásky. Samotný postoj žalovanej po rozhodnutí súdu o zapretí otcovstva žalobcu nie je spôsobilý zvrátiť stav, ktorý nemusel vôbec nastať, ak by sa otázka otcovstva riešila po narodení dieťaťa. Súd je tiež toho názoru, že aj žalovaný v 2/ rade s pochybnosťou o možnom jeho otcovstve nemal sa uspokojiť len s uistením žalovanej v 1/ rade, že nie je otcom. Súd usudzuje, že väčšina členov spoločnosti by za neslušné označila práve takéto správanie zúčastnených strán, ktoré sa ani len nepokúsili o vyriešenie otázky rodičovstva a odstránenie všetkých pochybností o otcovstve maloletého S.. Súd poukazuje, že privedenie dieťaťa na svet je rovnakou zodpovednosťou oboch rodičov a rovnakú zodpovednosť majú rodičia aj voči dieťaťu, ktoré má právo poznať svojich rodičov a právo na ich starostlivosť (článok 7 Dohovoru o právach dieťaťa). Súd tiež dodáva, že celý rad rodinných vzťahov je založený v prvom rade na normách morálnych a spoločnosťou akceptovaných. V danom prípade je správne a spravodlivé, aby sa každá jedna zúčastnená strana, teda žalobca, žalovaná v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade, podieľali na vzniknutej situácii a rovnakou mierou znášali následky svojej nerozvážnej nečinnosti. Preto súd sumu 2.362,50 eur podielil na tri častky, pričom žalovanú v 1/ rade s prihliadnutím na jej výslovný prejav uhradil prijaté výživné žalobcovi naspäť, čo považovala žalovaná v 1/ rade vzhľadom na vzniknutú situáciu za korektné, zaviazal na úhradu žalobcovi sumou 787,50 eur. Rovnakou sumou súd zaviazal žalovaného v 2/ rade na jej zaplatenie žalobcovi. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, a to vzhľadom na preukázané správanie žalobcu popísané vyššie v tomto odôvodnení. Žalobca žiadal priznať úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy z každej jednej platby prevedenej na bankový účet žalovanej v 1/ rade od dňa nasledujúceho po dni jej úhrady. Súd je však toho názoru, že nárok na úrok z omeškania žalobcovi vzniká odo dňa po dni, kedy sa žalovaná v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade mohli preukázateľne dozvedieť, že žalobca si od nich nárok na vrátenie plnenia výživného uplatňuje. Súd je toho názoru, že žalovaná v 1/ rade sa preukázateľne dozvedela o uplatnení nároku žalobcu doručením žaloby dňa 2.4.2019, a preto súd zaviazal žalovanú v 1/ rade na úhradu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 787,50 eur od dňa nasledujúceho po tomto dni, teda od 3.4.2019. Čo sa týka žalovaného v 2/ rade, žalobca

nepreukázal, aby žalovaného v 2/ rade osobitne vyzýval na dobrovoľné splnenie povinnosti, preto za kvalifikovanú výzvu na dobrovoľné splnenie súd považuje žalobu s prílohami, ktorá bola žalovanému v 2/ rade doručená dňa 25.3.2020. Preto súd zaviazal žalovaného v 2/ rade na úhradu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 787,50 eur od dňa nasledujúceho po tomto dni, teda 26.3.2020.

5. Aplikoval ust. § 62, ods. 1,2,3,4,5, § 75, § 79, ods. 1, 2 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine, § 3, ods. 1,2, § 100, § 101 Občianskeho zákonníka.

6. O trovách konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255, ods. 1, 2, § 262, ods. 1,2 CSP a vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobcu a žalovaných náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán sporu.

III. Obsah odvolaní

7. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a) - h), ods. 2 CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrhu v celom rozsahu vyhovel. Poukázal na to, že otcom maloletého dieťaťa S. Ž. je žalovaný v 2/ rade. Z uvedeného vyplýva objektívny fakt, že žalovaná mala pohlavný styk so žalovaným v 2/ rade, hoci žalobcovi tvrdila opak. Jedine žalovaná v 2/ rade mala vedomosť o pohlavných stykoch s oboma mužmi, teda žalobcom a žalovaným v 2/ rade. Podľa dátumu narodenia maloletého dieťaťa možno predpokladať, že k jeho počatiu došlo dva - tri týždne pred pohlavným stykom so žalobcom, to znamená, že žalobkyňa musela dôvodne predpokladať, že otcom dieťaťa môže byť aj žalovaný v 2/ rade. O tejto skutočnosti žalobca nemal žiadne informácie, žalovaná v 1/ rade mu to nepovedala, uvedené vyplýva aj z vykonaného dokazovania. V kontexte tohto rozhodnutia práve konanie žalovanej v 1/ rade možno vyhodnotiť ako nezodpovedné a v rozpore s dobrými mravmi, nie konanie žalobcu a žalovaného v 2/ rade. Iba žalovaná v 1/ rade prijímala výživné na maloleté dieťa v rozpore s dobrými mravmi a musela mať dôvodnú pochybnosť o otcovstve žalobcu k dieťaťu. Skutočnosť, že žalovaný v 2/ rade a žalobca nežiadali test otcovstva, nie je možné posúdiť ako rozporné s dobrými mravmi a nie je možné vyhodnotiť v ich neprospech, ale iba ako pochybenie žalovanej v 1/ rade, ktorá jediná vedela o tom, že mala pohlavný styk s oboma mužmi. Pri aplikácii § 3 OZ je nutné prihliadať aj na to, ako sa správal účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva dobrých mravov, či žalovaná v 1/ rade konala s dostatočnou mierou zodpovednosti a predvídavosti; práve ona konala v rozpore s dobrými mravmi a teraz vyžaduje ohľady neúmerné okolnostiam tohto prípadu a zneužíva ich. Žalovaná v 1/ rade predložením mailovej komunikácie so žalobcom preukázala iba to, že žalobca pristupoval k ňou oznámenému tehotenstvu zodpovedne a chcel s ňou spoločne vychovávať dieťa, bol si vedomý svojej zodpovednosti voči dieťaťu. Z tejto komunikácie vôbec nevyplýva tvrdenie žalovanej v 1/ rade a to, že ona navrhla žalobcovi vykonať DNA skúšku a potvrdzuje to výpoveď žalobcu, že sa spolu vôbec nerozprávali o možnosti vykonať testy DNA. Žalovaná 1/ uviedla žalobcu do omylu s tým, že už nie je vo vzťahu so žalovaným 2/, s ktorým ukončila známosť až v decembri 2014, aj s tým, že ho označila za otca dieťaťa, preto jej nemôže byť poskytnutá ochrana aplikáciou ustanovenia § 3 OZ. Súd sa vôbec nevysporiadal s tým, žalovaná v 1/ rade vo svojom vyjadrení zo dňa 10.04.2019 v čl. III uznala nárok žalobcu v celom rozsahu a navrhla, aby ju súd zaviazal úhradou dlžnej sumy. Taktiež žalovaný v 2/ rade uznáva nárok žalobcu. V rozpore s dobrými mravmi možno posudzovať iba konanie žalovanej v 1/ rade a už vôbec nie konanie žalobcu, ktorý na seba, po oznámení žalovanej v 1/ rade o svojom tehotenstve po jednom pohlavnom styku, prevzal zodpovednosť za maloleté dieťa a poskytoval mu výživu v dobrej viere a svojej zaľúbenosti, že je otcom dieťaťa, pričom rozhodnutím súdu je za to trestaný. Žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi, pretože sa „zaplietla“ so ženatým mužom, otcom P. detí, klamala mu o tom, že je otcom dieťaťa, hoci mala nechránený pohlavný styk aj s iným mužom. Nijakým dôkazom nepreukázala, že chcela vykonanie testov DNA a dokonca ubezpečovala žalovaného v 2/ rade, že nie je otcom dieťaťa, pretože ona si to tak želala a vnútorne sa o tom presvedčila, hoci tu boli rozumné pochybnosti o otcovstve žalobcu. Poukázal na to, že žalovaná v 1/ rade je vydatá, zmenila priezvisko, čo súdu neuviedla, klamala, tak ako vo svojich výpovediach. Súd nesprávne posúdil aj výpočet úspechu/neúspechu žalobcu v tomto konaní, keď pri jeho výpočte vychádzal zo sumy, pri ktorej došlo k zjavnej chybe v písaní a počítaní, a ktorá bola podložená predloženými výpismi.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), oprávneným

subjektom - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/, g/ CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

9. Žalobca namieta, že súd nesprávne aplikoval na prejednávajúcu vec § 3 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

10. Podľa § 79, ods. 1 Zákona č. 36/52005 Z.z. o rodine, kto celkom alebo sčasti splnil za iného vyživovaciu povinnosť, je oprávnený od neho požadovať úhradu tohto plnenia a úroky z omeškania podľa predpisov občianskeho práva.

11. Podľa § 3, ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Súd prvej inštancie podrobil nárok uplatnený žalobcom testu jeho súladu s § 3, ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na základný právny princíp nemo turpitudinem suam allegare potest, a v prípade každej sporovej strany v prejednávanej veci vzhliadol absenciu rozumného a starostlivého konania v riešení otázky rodičovstva a odstránenie pochybností o otcovstve maloletého S., ktoré patrične konkretizoval a odôvodnil. Odvolací súd sa s takýmto vyhodnotením správania sa sporových strán stotožňuje. Okrem zásady nemožnosti prospechu z nepoctivého správania odvolací súd dáva do popredia ďalšiu základnú zásadu súkromného práva, ktorou je princíp ekvity (aequitas), ktorý v odôvodnených prípadoch dovoľuje zmierniť tvrdosť zákona v súlade s pravidlami slušnosti, kedy by jeho použitie bolo neprimerane tvrdé pre rozhodnutie na základe princípu spravodlivosti.

13. Žalobca vo svojom odvolaní namieta záver súdu o vyhodnotení jeho konania vo vzťahu k vyriešeniu otázky otcovstva mal. S. ako rozporného so všeobecnou spoločenskou požiadavkou kladenou na rozumné a starostlivé konanie vo veciach rodičovstva. Odvolateľ má zato, že skutočnosť, že nežiadal test otcovstva, nie je v rozpore s dobrými mravmi, naopak, prevzal tak zodpovednosť a chcel so žalovanou v 1/ rade vychovávať dieťa. Odvolací súd sa s argumentáciou žalobcu nestotožňuje. Žalobca udáva, že žalovaná v 1/ rade mu tvrdila, že sa so svojim priateľom (žalovaným v 2/ rade) rozišla a on tejto informácii veril. Z obsahu emailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovanou v 1/ rade z obdobia od 21.9.2014 do 24.12.2014 vyplýva, že žalobca sa uchádzal o priazeň žalovanej v 1/ rade, vyznával sa z citov voči nej, pričom opakovane spomínal aj žalovaného v 2/ rade (G.). Z kontextu správ vyplývalo, že mal o ich vzťahu vedomosť. V e-maily zo dňa 20.10.2014 žalobca napríklad uvádza: „nechcem aby som nejako ovplyvnil tvoj rozhovor s G.“. Žalobca mal so žalovanou nechránený pohlavný styk dňa 26.10.2014. Je teda zrejmé, že žalobca mal mať, resp. mohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že žalovaná sa skutočne rozišla s priateľom a tým pádom aj o svojom otcovstve.

14. V návrhu na zapretie otcovstva v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné sp.zn. 21Pc/9/2018 žalobca uvádza, že podľa jeho výpočtov bol mal. S. počatý okolo dňa 4.10.2014, pričom on mal nechránený pohlavný styk s jeho matkou dňa 26.10.2014. Návrh na zapretie otcovstva žalobca podal dňa 21.5.2018, t.j. až po uplynutí takmer troch rokov od narodenia maloletého S.. Je zrejmé, že pochybnosti o svojom otcovstve, tak ako ich uvádza v návrhu na zapretie otcovstva, mohol mať najneskôr v čase narodenia dieťaťa. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu takýto návrh nepodal skôr. Aj toto konanie, resp. pasívny postoj žalobcu je potrebné vnímať cez prizmu korektívu dobrých mravov. Žalovaná v 1/ rade, ani žalovaný v 2/ rade sa voči rozsudku neodvolali, odvolací súd preto v súlade so zásadou zákazu reformatio in peius posudzoval len časť nároku žalobcu, ktorý súd zamietol a dospel k záveru, že úvaha súdu o zamietnutí časti žalobného nároku v súlade s ust. § 3, ods. 1 Občianskeho zákonníka je správna.

15. Odvolateľ ďalej namieta, že súd pri rozhodovaní nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovaná v 1/ rade uznala nárok žalobcu v celom rozsahu a navrhla, aby ju súd zaviazal úhradou dlžnej sumy. Žalovaná v 1/ rade vo svojom vyjadrení k žalobe (č.l. 33) uviedla, že má záujem vyplatiť vyplatené výživné žalobcovi v mesačných splátkach. Žalobca v priebehu konania navrhol, aby do konania pristúpil žalovaný v 2/ rade, čomu súd uznesením zo dňa 18.3.2020 (č.l. 76) vyhovel. Sám žalobca v čase po učenom uznávacího prejavy žalovanej v 1/ rade modifikoval svoj žalobný návrh a žiadal, aby súd zaviazal okrem žalovanej v 1/ rade aj žalovaného v 2/ rade na úhradu 2.862,50 Eur s úrokom z omeškania spoločne a nerozdielne. Súd môže rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku len na návrh žalobcu (§ 282 CSP). Bez návrhu je vydanie takéhoto rozsudku vylúčené. Z obsahu spisu žiaden návrh žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku nevyplýva. Za takýto návrh nie je možné považovať písomné podanie právneho zástupcu žalobcu (č.l. 145), v ktorom poukazuje na uznávací prejav žalovanej. Z dôvodu absencie návrhu žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku, ako aj vzhľadom k zmene v obsahu žalobného návrhu žalobcu, ktorým žiadal zaviazat' na plnenie okrem žalovanej v 1/ rade aj žalovaného v 2/ rade spoločne a nerozdielne, je potrebné mať za to, že v konaní neboli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku.

16. Žalobca namieta správnosť výroku o trovách konania. Má za to, že súd pri výpočte pomeru úspechu a neúspechu vychádzal zo sumy, pri ktorej došlo k zjavnej chybe v písaní a počítaní, a ktorá bola podložená predloženými výpismi. Odvolací súd poukazuje na bod 25. odôvodnenia rozsudku, v ktorom sa súd vysporiadal s tvrdením žalobcu o chybe v písaní ohľadom výšky žalovanej sumy a v plnom rozsahu naň poukazuje. Výpočet pomeru úspechu a neúspechu v konaní je preto správny.

17. Ani ďalšie odvolacie námietky žalobcu nespochybnili vecnú správnosť rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu jeho návrhu v prevyšujúcej časti a trovách konania, odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku III. a IV. postupom podľa §387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa ust. § 257 CSP a § 396 ods. 1 CSP podľa ktorého, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd výnimočné dôvody pre nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania vzhliadol v povahe a okolnostiach tohto sporu.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).